

ELŐSZÓ.

Immár három esztendő múlt el azóta, amikor először merült fel az az eszme, hogy a középiskolai tanulmányokat végzett ifjúságnak, melynek közös eszményei, közös érzése, közös törekvései vannak, szüksége van egy körre, amelynek kebelében magának otthont találjon, — egy olyan egyesületre, amely azt a szellemet, azt a vallásos meggyőződést, amit katolikus ifjúságunk a szülői házból és iskoláinkból hoz magával, ébren tartsa és ne engedje elenyészni az egyetemi élet zajos éveiben.

A legnemesebb célok, a legtisztább eszmények lebegtek előttünk. Csak hívek akartunk lenni elődeink őszinte vallásos hitéhez, következetesek történelmi múltunkhoz és ragaszkodni akartunk egy dicső kor magasztos példájához, a mely mindig kész volt szóval és tettel küzdeni, — mindenét feláldozni: Istenért és hazáért!

Nemes munkára szövetkeztünk. Annak a szellemnek kelünk a védelmére, biztosítására, amely minden katolikus ifjú lelkének mélyén kell hogy éljen, és amely szellemnek most a huszadik század hajnalán, a hitelvesztett jelszavak búvköréből újra föl kell emelkednie. És ezen ideális áramlat, mely lassan bár, de ellenállhatatlanul fog magának tért hódítani, örömmel kell hogy betöltse minden katolikus ifjúnak, de épúgy minden más hiten levő, Istenét és hazáját szerető embernek szívét, mert hisz' a túlmodern hangzatos jelszavak, az érdekek és hibás emberi tekintetek ellen akar küzdeni, melyek a vallást, a jog-

rendet, a családi életet egyaránt fenyegetik megsemmisítéssel.

Egyesületünk főcélja tehát katolikus ifjúságunk tömörülése oly eszmények körül, melyek az egyetemi évek számtalan veszélyeivel és kísértéseivel szemben erőt, biztatást adnak az egyénnek, — egészséges irányt az egész életre. Más szavakkal: mint öntudatos, életerős katolikus férfiak akarunk lépni az élet értelmiségeinek sorába, kik helyt akarunk és helyt tudunk állani meggyőződésünkért a nagyvilág színe előtt.

Hogy sikerült-e egyesületünk fenállása óta három rövid esztendő alatt közelebb haladni céljaink felé?

Önérzettel vallhatjuk, hogy — bár ha kevéssel is, de mégis — igen!

Főtörekvésünk volt mindig a tiszta erkölcsi alap érintetlen megőrzése, ami létezésünk és érvényesülésünk első és elengedhetetlen feltétele. A katolikusnak az igazságot az életben és életével kell keresni. Keresztény eszméket hirdetünk, — keresztény életet kell élnünk!

Más hiten levő társainkkal békességben érintkeztünk. Szorgalmasan foglalkoztunk a szociális önképzéssel, mert társadalmi viszonyaink tanulmányozása alapfeltétele a kitartó, szolidáris együttműködésnek. És főleg: sikerrel küzdöttünk a közöny ellen, mely minden jó ügynek legnagyobb ellensége és csak igen gyakran elnyomója.

Csendes, zajtalan, komoly, kékés munkával haladtunk idáig azon az úton, amely lassan, de biztosan közelebb visz feladataink megvalósításához, mely út, ha le nem térünk róla, Istenünk segedelmével oda fog vezetni minket, ahova védőszentünk, Szűz-Szent Imre herceg ragyogó példája mutat!

Kolozsvárt, 1906. év május havában.

Gróf Logothetti Oresztesz
elnök.